

Arrest

nr. 350 865 van 27 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen volgens de urgente procedure van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 mei 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, *loco* advocaat H. ELGAZI en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2023 wordt verzoeker door de politie te Brussel aangehouden wegens diefstal. Er wordt hem diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van drie jaar ter kennis gegeven (bijlage 13*sexies*).

Op 21 januari 2024 wordt verzoeker door de politie te Antwerpen aangehouden op verdenking van drugshandel. Op 26 januari 2024 wordt verzoeker te Brussel aangehouden wegens winkeldiefstal. Op 28 januari 2024 wordt hij te Sint-Joost-ten-Node aangehouden wegens bedreigingen aan een politieagent.

Op 4 maart 2024 wordt verzoeker overgedragen aan Spanje overeenkomstig artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening.

Op 17 maart 2025 werd verzoeker bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, diefstal,

weerspannigheid, smaad aan drager van het openbaar gezag. Deze veroordeling werd op 2 juni 2025 op verzet bevestigd.

Op 26 juni 2025 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging.

Op 28 juli 2025 stemden de Duitse autoriteiten in met een verzoek tot terugname van verzoeker overeenkomstig (oud) artikel 18.1.d) van de Vreemdelingenwet.

Op 13 augustus 2025 doet verzoeker afstand van alle lopende asielaanvragen en op dezelfde dag verklaart hij vrijwillig te willen terugkeren naar Marokko.

Op 8 april 2024 kent de Strafvueroeringsrechtbank aan verzoeker een voorlopige invrijheidstelling toe met het oog op verwijdering van het grondgebied.

Op 4 mei 2026 treft verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij 's Raads arrest van 10 mei 2026 met nummer 346 443 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. In 's Raads arrest van 25 juni 2026 met nummer 349 129 wordt de afstand van geding vastgesteld.

Op 4 mei 2026 legt verweerder ook een inreisverbod voor de duur van acht jaar op. Dit is de bestreden beslissing:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 02.06.2025 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, diefstal, weerspannigheid, smaad aan drager van het openbaar gezag.

Op 26.06.2025 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging.

Op 25.04.2025 was M T. (...) samen met zijn vriend op uitstap in Antwerpen toen hij aan de dansclub “Turbo” werd benaderd door betrokkene die rond hem begon te dansen. Vervolgens stelde T. (...) vast dat zijn gsm-toestel was verdwenen waarna hij achter betrokkene aanging die aangaf dat T. (...) zijn gsm-toestel zou terugkrijgen in ruim voor een paar sigaren. Even later werd betrokkene staande gehouden door de politiediensten. Wanneer aan betrokkene de reden van zijn arrestatie werd meegedeeld, reageerde hij geagiteerd, wilde hij de rits van zijn broek naar beneden doen en nam hij een obscene houding aan ten aanzien van de politie-inspecteur. Op 26.04.2024 en op 16.11.2023 heeft hij zich schuldig gemaakt aan feiten van diefstal. Ook op 26.04.2024 stelde betrokkene zich weerspannig op bij het afnemen van zijn vingerafdrukken. Hij schreeuwde en sloeg met zijn hoofd tegen de muur. De feiten zijn ernstig, wijzen in hoofde van betrokkene op een gebrekkig normbesef en werden gepleegd met het oog op gemakkelijk geldgewin waarbij geen enkel respect werd betoond voor andermans eigendomsrechten. Geweld tegen politieambtenaren en gewelddadig verzet tegen een legitieme politieactie getuigen van een gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij, de openbare orde en de personen die zich inzetten om deze orde te beschermen.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 29.04.2026 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde zich akkoord met een terugkeer naar Marokko. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde sinds april 2025 in België te zijn. Hij heeft Marokko verlaten via Spanje naar België. Hij is niet in het bezit van zijn identiteitsdocumenten. Hij kwam naar België voor een tweede operatie aan zijn arm. Hij heeft geen duurzame relatie, geen kinderen en/of familie in België. Hij heeft in België niet gewerkt. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben die hem belemmeren om terug te keren naar Marokko. Hij wil terugkeren naar Marokko en bij voorkeur Casablanca. Hij werd in het verleden reeds veroordeeld in Nederland (1 jaar wegens diefstal) en in Duitsland (8 maanden wegens diefstal). Hij heeft asiel aangevraagd in Spanje, Nederland en Duitsland. Op 05.02.2024 werd een Dublin overname gevraagd aan Spanje. Op 12.02.2024 hebben de Spaanse overheden hun akkoord voor overname verstuurd krachtens artikel 18.1b van de Dublinverordening. Betrokkene werd op 04.03.2024 met succes gerepatriëerd naar Spanje.

Op 24.07.2025 werd een Dublin overname aanvraag verstuurd naar de Duitse autoriteiten, dewelke op 28.07.2025 instemden met de overname krachtens artikel 18.1 d van de Dublinverordening. Op 13.08.2025 heeft betrokkene afstand gedaan van zijn asielaanvraag en ondertekende hij een vrijwillige vertrekverklaring naar Marokko.

Uit het hoorrecht van 11.07.2025 blijkt dat betrokkene verklaarde vorig jaar een ongeluk te hebben gehad in België. Hij had zijn arm ernstig gebroken en moest daarom geopereerd worden te ZAS Cadix om een stuk metaal te laten plaatsen in zijn arm. Dit stuk metaal zou nog verwijderd moeten worden door de dokters in ZAS Cadix. Hij verklaarde opgevolgd te worden door de medische dienst van de gevangenis. Op 11.07.2025 hebben zij een attest afgeleverd waaruit blijkt dat betrokkene medisch bekwaam bevonden is om te reizen.

Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Op 19 mei 2026 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 juni 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Bij arrest van 16 juli 2026 met nummer 350 565 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van 23 juni 2026 van de commissaris-generaal.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde bepalingen. Vervolgens betoogt verzoeker dat het louter verwijzen naar een strafrechtelijke veroordelingen niet volstaat om een verwijderingsmaatregel en zwaar inreisverbod te rechtvaardigen. Een dergelijke beslissing dient gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker. Het vereist een concreet en individueel onderzoek naar een actuele bedreiging, hetgeen *in casu* manifest ontbreekt. De verzoekende partij betoogt dat bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde verweerder dient rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade, alsook met het persoonlijk gedrag van verzoeker. Aldus diende verweerder over te gaan tot een individueel onderzoek.

Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie onderstreept de verzoekende partij dat het de taak van de verwerende partij is om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde. *In casu* stelt verzoeker vast dat verweerder zich beperkt tot een loutere opsomming van eerdere veroordelingen, zonder enig concreet onderzoek naar zijn huidige situatie. Er wordt nergens gemotiveerd waarom verzoeker vandaag nog een gevaar zou vormen, noch wordt aangetoond dat er een risico bestaat op herhaling van gelijkaardige feiten. Nochtans volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de actualiteit van de bedreiging inhoudt dat moet worden nagegaan of de betrokkene een neiging vertoont om in de toekomst crimineel gedrag voort te zetten. Een dergelijke analyse ontbreekt volledig in de bestreden beslissing. Verzoeker geeft aan dat hij momenteel in detentie is en zijn straf ondergaat. Hij is zich bewust van de ernst van de feiten en heeft

intussen een proces van bezinning en inkeer doorgemaakt. Hij wenst zich te distantiëren van zijn verleden en opnieuw aansluiting te vinden bij een maatschappelijk aanvaardbare levenswijze. Verweerder laat na om met deze elementen rekening te houden en gaat volledig voorbij aan zijn persoonlijke evolutie. Er wordt geen enkel positief element in aanmerking genomen, noch wordt onderzocht of verzoeker effectief nog een gevaar vormt voor de samenleving. Volgens verzoeker heeft verweerder zich gebaseerd op een eenzijdige en onvolledige lezing van het dossier. Verzoeker vervolgt dat de motieven van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn en de bestreden beslissing geenszins kunnen verantwoorden. Verzoeker wenst te benadrukken dat een inreisverbod van acht jaar absoluut niet proportioneel is met de werkelijkheid.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2.1. Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting. Vervolgens betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing op bijna automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de termijn van 8 jaar, hoewel verzoeker zijn centrum van belangen in het Rijk, alsook in het Schengengebied heeft gevestigd. Meer nog, de motivering van verweerder betreft slechts een standaardmotivering. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verweerder op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld nu verweerder wist dat verzoeker enorm veel familieleden heeft in het Rijk. Eveneens woont zijn kind in Spanje. De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd. De bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod, is schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Verzoeker benadrukt dat verweerder maar al te goed op de hoogte was van het gegeven dat hij zijn privé- en familiaal leven in het Rijk heeft gevestigd. Minstens had verweerder hier rekening mee kunnen houden. De handelswijze van verweerder getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.

Volgens verzoeker is acht jaar totaal buitenproportioneel en steunt dit op geen enkel objectief gegeven. Het is voor verzoeker dan ook onduidelijk waarom verwerende partij meteen en zonder enig degelijk onderzoek heeft gekozen voor de maximumtermijn van 3 jaar en geen kortere termijn. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals bekend aan verwerende partij. Verweerder heeft bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker verblijft al jaren onafgebroken in België en heeft Marokko 19 tot 20 jaar geleden verlaten. Hij heeft familieleden in verschillende landen, waaronder België, Spanje, Frankrijk, Nederland, Italië en Noorwegen. Zijn echtgenote en moeder verblijven in Spanje, waar ook zijn zoon woont.

Zowel het inreisverbod zelf, als de duur ervan kunnen immers enorme schade berokkenen aan verzoeker. *In casu*, maakt het inreisverbod ook een schending uit op het privé- en familieleven van verzoeker. Verzoeker heeft enorm veel vrienden en familieleden in het Rijk en heeft thans zijn centrum van zijn belangen in het Rijk gevestigd. Het inreisverbod is onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM en verweerder heeft bijgevolg nagelaten een beslissing te nemen in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt: *“Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat verweerder de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel, namelijk het nemen van een inreisverbod, dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen, namelijk het privéleven van verzoeker in het Rijk.”* De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker heeft door zijn aanwezigheid binnen de Europese ruimte en zijn traject doorheen verschillende lidstaten, een vorm van privéleven opgebouwd, hetgeen bescherming geniet onder artikel 8 van het EVRM. Daarnaast blijkt uit het dossier dat verzoeker naar België is gekomen in het kader van een medische behandeling aan zijn arm, waarvoor verdere opvolging noodzakelijk is. Ook dit element maakt integraal deel uit van zijn privéleven en had door verweerder in aanmerking moeten worden genomen. Door het opleggen van een inreisverbod van acht jaar voor het volledige Schengengrondgebied wordt verzoeker op bijzonder ingrijpende wijze getroffen in zijn mogelijkheid om zijn privéleven verder uit te bouwen of te herstellen binnen de Europese Unie. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient te worden vastgesteld dat de

bestreden beslissing tot stand is gekomen in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, alsook met artikel 8 van het EVRM.

3. De nota met opmerkingen.

In de nota met opmerkingen herhaalt verweerder het gelijk van zijn beslissing en repliceert op het verzoekschrift.

4. Beoordeling

4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Het inreisverbod is voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikels 74/22, 74/23, 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet uiteengezet dat een inreisverbod voor de duur van acht jaar wordt opgelegd daar het vorige inreisverbod voor de duurtijd van drie jaar wordt opgeheven en vervangen door dit inreisverbod omdat de verzoekende partij geen medewerking verleent aan de verwijderingsprocedure. Ook wordt aangegeven dat dit inreisverbod gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 4 mei 2026. Voorts wordt uiteengezet dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde omdat de verzoekende partij op 2 juni 2025 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, weerspannigheid en smaad aan een drager van het openbaar gezag. Voorts wordt aangegeven dat de verzoekende partij op 26 juni 2025 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor diefstal met geweld of bedreiging. In de bestreden beslissing worden de feiten uiteengezet en wijst de verwerende partij op de ernst en herhaling van deze feiten waaruit kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Ook zet de verwerende partij uiteen dat de verzoekende partij op illegale wijze op het grondgebied verblijft. Verder wordt in de bestreden beslissing ook uiteengezet waarom de verwerende partij meent dat *in casu* de artikelen 8 en 3 van het EVRM niet geschonden zijn. De verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom deze motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien de verzoekende partij tevens een schending van de materiële motiveringsplicht inroept en de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

4.2. De inhoudelijke kritiek die verzoekende partij op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

De verzoekende partij betwist op zich niet dat aan haar een inreisverbod kon worden afgeleverd. Zij betwist wel dat er een inreisverbod voor de duur van 8 jaar kon worden opgelegd.

Artikel 74/11, §1 voorziet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Aangezien de verwerende partij in casu opteert voor een inreisverbod voor 8 jaar, moet zij dus aantonen dat verzoeker een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*.

Aangezien artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip *“openbare orde”* hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten *“ernstige redenen van openbare orde”* worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”*. *“Ernstige redenen”* vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”* terwijl *“dwingende redenen”* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

In de bestreden beslissing wordt over de *“ernstige bedreiging voor de openbare orde”* als volgt gemotiveerd:

“Op 02.06.2025 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, diefstal, weerspanning, smaad aan drager van het openbaar gezag.

Op 26.06.2025 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging.

Op 25.04.2025 was M T. (...) samen met zijn vriend op uitstap in Antwerpen toen hij aan de dansclub “Turbo” werd benaderd door betrokkene die rond hem begon te dansen. Vervolgens stelde T. (...) vast dat zijn gsm-toestel was verdwenen waarna hij achter betrokkene aanging die aangaf dat T. (...) zijn gsm-toestel zou terugkrijgen in ruil voor een paar sigaren. Even later werd betrokkene staande gehouden door de politiediensten. Wanneer aan betrokkene de reden van zijn arrestatie werd meegedeeld, reageerde hij geagiteerd, wilde hij de rits van zijn broek naar beneden doen en nam hij een obscene houding aan ten aanzien van de politie-inspecteur. Op 26.04.2024 en op 16.11.2023 heeft hij zich schuldig gemaakt aan feiten van diefstal. Ook op 26.04.2024 stelde betrokkene zich weerspanning op bij het afnemen van zijn vingerafdrukken. Hij schreeuwde en sloeg met zijn hoofd tegen de muur. De feiten zijn ernstig, wijzen in hoofde van betrokkene op een gebrekkig normbesef en werden gepleegd met het oog op gemakkelijk geldgewin waarbij geen enkel respect werd betoond voor andermans eigendomsrechten. Geweld tegen politieambtenaren en gewelddadig verzet tegen een legitieme politieactie getuigen van een gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij, de openbare orde en de personen die zich inzetten om deze orde te beschermen.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

De vonnissen van 2 juni 2025 en 26 juni 2025 waarnaar zowel verzoekende partij als de verwerende partij verwijzen, bevinden zich niet in het administratief dossier. De Raad kan een en ander dus niet nagaan. In de

bestreden beslissing is er sprake van de diefstal van een GSM-toestel, en wordt uiteengezet in welke omstandigheden dit gebeurd is. Verder wordt er verwezen naar feiten van diefstal op 26 april 2024 en 16 november 2023, doch zonder verdere precisering. Nu het vonnis niet is opgenomen in het administratief dossier dat aan de Raad wordt voorgelegd, kan de Raad dit evenmin nagaan op basis van de stukken. Weliswaar wordt in de bestreden beslissing ook aangegeven dat de verzoekende partij zich tot twee keer toe weerspanning gedragen heeft bij haar arrestatie door de politiediensten. Om de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen, is het dus essentieel om inzage te hebben in de vonnissen. Bovendien concludeert de verwerende partij dat verzoekende partij *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*, terwijl de wet voorschrijft dat *“een inreisverbod van meer dan vijf jaar pas kan worden opgelegd indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*, hetgeen onmiskenbaar een andere maatstaf is waaraan moet worden getoetst. Er wordt verder weliswaar gesproken over “feiten zijn ernstig” en “gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij”, maar zoals reeds eerder gesteld moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde”, waarbij die eersten het idee vertalen dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, hetgeen niet voor de hand ligt wanneer het gaat om – weliswaar verschillende – diefstallen met betrekking tot dewelke niet kan worden nagegaan in welke omstandigheden ze allemaal werden gepleegd, en weerspanning bij haar arrestatie door de politiediensten. Aldus kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij erop wijst dat niet zorgvuldig werd geoordeeld over het effectieve risico dat zij vormt voor de openbare orde. Immers, de maatstaf om te kunnen overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar is de vaststelling dat de betrokken derdelander een “ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. Zonder de ernst van de feiten waarvoor verzoekende partij werd veroordeeld te onderschatten, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij ze in de bestreden beslissing niet heeft getoetst aan deze maatstaf, maar heeft geoordeeld dat “betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

Voorts leest de Raad nergens in het bestreden inreisverbod de door het Grondwettelijk Hof vereiste risicoanalyse van het gevaar dat verzoekende partij in de toekomst zal betekenen die een inreisverbod van *in casu* 8 jaar kan verantwoorden. De verzoekende partij moet immers niet alleen een ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde, het moet ook gaan om een actuele bedreiging die het voorwerp moet zijn van een risicoanalyse, waarbij diens persoonlijke elementen moeten worden betrokken. Dit klemmt des te meer daar de betrokken veroordelingen van verzoekende partij zich niet bevinden in het elektronisch administratief dossier en dus niet kan worden nagegaan welke feiten verzoekende partij precies gepleegd heeft die werden weerhouden door de correctionele rechtbanken.

De Raad kan gelet op al het voorgaande niet nagaan of de verwerende partij op grond van alle juiste feitelijke gegevens in het dossier binnen de perken van de redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoekende partij een “ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde” in de zin van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en een inreisverbod voor acht jaar heeft opgelegd.

Tot slot wordt er ook op gewezen dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier zelf te oordelen dat en te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat hij in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Nu een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt, leidt dit gebrek dus tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het verweer in de nota, dat zich beperkt tot het herhalen van wat in de bestreden beslissing is gesteld, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De loutere verwijzing naar de veroordelingen, volstaat gelet op wat hiervoor al is vastgesteld over de gebreken in de overige motivering van de bestreden beslissing en gelet op de afwezigheid van de vonnissen in het administratief dossier, niet om op deugdelijke wijze vast te stellen dat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 mei 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken op zevenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS